

30 серпня "Громадський думій" – 30 років!

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська думка

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 61–62 (13866-13867), 14 СЕРПНЯ 2020 р. Роздрібна ціна 2 грн. 75 коп.

Teatr повертається!

7 серпня в Палаці культури «Росава» відбулося феєричне гранд-шоу з нагоди відкриття 78 театрального сезону в Київському академічному обласному музично-драматичному театрі ім. П. Саксаганського. Перемістити подію з рідних пінат до великої концертної зали організаторів змусив непрояханий вірус. Але якби не він, а театр із якоїсь причини все одно захотів би відзначити таку окажу в «Росаві», то цього дня тут зібралося б удвоє більше вірних друзів саксаганців (на жаль, карантинні заходи їх «переполовинили»). І доказом тому стали бурхливі овациї, які після відкриття завіси глядачі подарували улюбленим артистам.

Виконуючий обов'язки директора та художнього керівника театру Ігор Подолянець запевнив, що і в цьому сезоні вибагливих глядачів чекає багато нових вистав та шоу, й за традицією оголосив новий сезон відкритим.

Привітати особисто артистів та їхніх прихильників приїхали виконуваючи обов'язки голови Київської обласної ради Тетяна Семенова, народний депутат України Микола Бабенко та народний депутат VIII скликання Хвича Мепарішвілі, депутати обласної та міської рад,

інші поважні гости. Всі вони відзначили вагомий внесок саксаганців у розвиток духовної скарбниці рідного краю, високу театральну культуру та майстерність художньо-артистичного складу улюблена колективу.

Зокрема, міський голова Геннадій Дикий, звертаю-

чись до трупи, слухно зауважив, що білоцерківці скучили за виставами саксаганців: «Ми всі зачекалися! Це дійсно подія для міста, бо ми пишаємося нашим театром і любимо його. Ми стоїмо в черзі за квитками, завжди чекаємо ваших вистав, нових концертних номерів. Я бажаю вам широї вдячності від своїх глядачів, бурхливих оплесків завжди. А білоцерківцям і гостям міста – незабутніх емоцій, найкращих, позитивних вражень від вашої творчості!» На згадку про яскраве свято початку нового сезону театр подарував гостям чудові сувенірні маски, виготовлені бутафорами та художниками-саксаганцями.

Під час шоу-програми глядачам традиційно відрекомендували нових артистів балету та драми. А потім вирувало грандіозне свято музики, світла, танцю, гарного настрою. Втім, як і завжди, коли за справу беруться професіонали!

До Парламенту мають шанси пройти 4 партії – «Слуга народу», ОПЗЖ, ЄС та «Батьківщина» Юлії Тимошенко

Решта партій з великим відривом відстають від групи лідерів та не долають прохідний бар'єр.

Такі дані свіжого опитування оприлюднила соціологічна група «Рейтинг».

Так, партія Зеленського стрімко втрачає підтримку і на сьогодні має лише 25,9% голосів серед тих, хто визначився з вибором і приде на голосування. Опозиційна платформа «За життя» має 17,5%, Європейська солідарність – 15,5%. З великим запасом проходить до Верховної Ради «Батьківщина», яка набирає 10,5% голосів.

Також соціологи фіксують збільшення кількості незадоволених ситуацією в країні. Лише кожен п'ятий українець нині вважає, що за Президента Зеленського справи в Україні йдуть у правильному напрямку.

Аудиторія: населення України віком від 18 років і старші в усіх областях, крім тимчасово окупованих територій Криму та Донбасу. Вибірка репрезентативна за віком, статтю та типом поселення. Вибіркова сукупність: 2000 респондентів. Метод опитування: CATI (computer-assisted telephone interviews – телефонні інтерв'ю з використанням комп'ютера). На основі випадкової вибірки мобільних телефонних номерів. Помилка репрезентативності дослідження: не більше 2,2%. Терміни проведення дослідження: 5 серпня 2020 р.

Ольга ІВАНЕНКО

Місцеві вибори 2020: що потрібно знати

Чергові місцеві вибори, заплановані на 25 жовтня, відбудуться за новими правилами і на новій територіальній основі. Про головне розповідає Центр громадського моніторингу та контролю.

■ Першою відмінністю цих місцевих виборів від попередніх буде те, що кількість місцевих рад значно зменшиться. Зокрема, через об'єднання територіальних громад і скочрення районів до 136.

■ Другою відмінністю є запровадження пропорційної системи, яка довгий час була вимогою активістів. У містах і громадах із більш як 10 тисячами виборців кандидати висуватимуться лише від партій. Голосувати доведеться за партію, а також за конкретного кандидата у ній, вписуючи його номер у трафарет поруч із назвою партії.

■ Відожної партії буде мінімум 5 кандидатів. При цьому запроваджується гендерна квота: двоє з п'яти кандидатів повинні бути іншої статі.

■ У менших громадах і селищах залишиться стара мажоритарна система, однак округи стануть багатомандатними. Обиратись будуть не менше двох і не більше чотирьох депутатів.

■ Оновились також правила балотування та реєстрації кандидатів. Зокрема, запроваджується цифровізація виборчого процесу. Тепер штаби отримають можливість онлайн-подавання документів, реєстрації кандидатів, довірених осіб та спостерігачів. Це передбачає усунення зайнівного впливу людського фактора у виборчий процес.

■ Варто зауважити, що оновлений виборчий кодекс передбачає заставу для кандидатів, а також дозволяє паралельне балотування до різних рад. Водночас закон забороняє прихований підкуп виборців під час агітації.

■ Експерти прогнозують запеклу боротьбу між політсиликами, адже кількість депутатських крісел у громадах набагато зменшилась.

■ Власне, половина опитаних українців збирається голосувати на місцевих виборах за локальну партію. Однак не в кожній області є своя партія, більше того, кількість кандидатів від політсилик обмежена. Тож в умовах обов'язкової партизації кандидати будуть приєднуватись до тих сил, які відомі та які ім в цілому світоглядно близькі.

■ Наразі у владі заспокоюють, що, попри епідемію, вибори відбудуться, звісно, за умови дотримання соціальної дистанції та маскового режиму. Позитивний приклад виборів під час карантину вже показала Польща, де у липні обрали нового президента. Тож карантин в Україні також не повинен стати на заваді волевиявленню громадян. Хоча, як стверджують експерти, явка буде меншою, ніж зазвичай.

Юлія Тимошенко: Депутати місцевих органів влади мають зупинити гральну мафію, якій дав зелене світло Президент

Представники місцевого самоврядування можуть протистояти експериментам, які сьогодні влада ставить над країною. Так, Юлія Тимошенко закликала місцеві ради ухвалювати рішення про заборону грального бізнесу на їхній території.

На цьому голова партії наголосила в ефірі телеканалу «112.Україна».

Зокрема, Юлія Тимошенко навела успішний приклад Запорізької районної ради, де голова підписав ухвалене за ініціативою «Батьківщини» рішення про заборону грального бізнесу на території району.

«Наш голова Запорізької партійної організації Владислав Куценко та вся його команда вийшли з ініціативою, що Запорізька районна рада, керуючись статтями закону про місцеве самоврядування, ухвалила рішення звільнити район від грального бізнесу. Таким чином місцевий орган самоврядування заборонив вести гральний бізнес на своїй території», — пояснила лідер «Батьківщини».

Закон про місцеве самоврядування в Україні, запевнила Юлія Тимошенко, дас-

радам повноваження зупинити нікчемні, аморальні та непрофесійні рішення центральної влади. Тому, закликала лідер партії, депутати місцевих рівнів мають на місцях протистояти гральній мафії, діяльність якої намагається узаконити чинна влада.

«Я хочу зараз звернутися до всіх депутатів усіх місцевих органів влади: до депутатів об'єднаних територіальних громад, сіл, селищ, міськрад, обласних рад. Я закликаю — розпочніть на своїх сесіях ухвалювати рішення, що ваша територія вільна від грального бізнесу. Захистіть родини, які мешкають на території ваших населених пунктів, захистіть дітей і все наше майбутнє», — наголосила Юлія Тимошенко.

Ольга ІВАНЕНКО

Роби добро, навіть якщо люди пручатимуться

Минулого тижня в Білій Церкві сталася величина приємна подія: на «равлику» набережної Росі, в районі провулка Гірного, дружний гурт людей висадив п'ятьдесятів молодих деревець. Це були павловнії, яких ще називають «адамовими деревами». (Про ці чудесні рослини детальніше розповімо трохи нижче.)

Ініціювали акцію місцеві активісти. Але її учасники могли стати (і стали) всі охочі. Долучитися до звичайного дива — шляхетного процесу народження прекрасного дерева — виявили бажання двісті надзвичайних людей. Як написи потім на своїй сторінці у фейсбуці Юрій Москаленко, «навіть гості з інших міст приїхали, для яких і сотня кілометрів — не відстань, якщо йдеться про чудову акцію в колі неймовірних друзів, об'єднаних однією мрією — зробити цей світ і наше місто тріщечки крашим...»

А ще команда однодумців переконана: аби в місті не залишилось аварійних дерев, а саме місто все ж таки залишилося з деревами, небезпечні рослини необхідно зрізати, але натомість потрібно висаджувати нові, пристосовані до наявної інфраструктури. Висаджувати правильно і скрізь, де є така можливість.

До речі, павловнія — дерево неймовірне, воно швидко росте і, як кажуть очевидці, навесні квітне так красиво, що перехоплює подих!

Батьківщиною більшості її видів є Східна Азія — Японія, Корея, Китай, Лаос,

В'єтнам. Виростає дерево до 10 — 25 метрів, у нього великі листки довжиною до 80 см. Квіти мають циліндричну форму, світло-фіолетові, схожі на квіти наперстянки. Плід — суха коробочка, що містить тисячі дрібних «пухнастих» насінин. Восени коробочки липкі, мають коричневе забарвлення. Розтріскується, висичи на дереві. В Україні плодоносні рослини павловнії повстяної ростуть в Ужгороді, Мукачеві та Одесі. У Києві — в ботанічному саду ім. О. Фоміна та на подвір'ї Софії Київської.

Павловнія росте набагато швидше, ніж тополя і верба. Її щорічний приріст складає 3-5 метрів (!), а вже за п'ять років висота досягає максимуму — 20 м. Це високе рівне дерево ще називають «деревом-феніксом», адже павловнія самостійно регенерує з кореня і здатна рости в екстремальних температурних умовах і на різних типах ґрунтів. Також це дерево не виснахує родючий шар ґрунту, дає нові пагони після вирубки і не вимагає повторної посадки дерев протягом повних 4-5

робочих циклів. Тобто після кількох вирубок павловнія буде проростати знов і знов. Живе дерево довго, від 70 до 100 років.

Її запах дуже приваблює бджіл, а тому розміщення пасіки поблизу плантації приноситиме додатковий прибуток. А мед із павловнії — запашний та прозорий, схожий на акацієвий і має лікувальні властивості. Рослини здатні збирати з ґрунту і води промислові залишки та пророщувати їх через свою судинну систему і затримувати їх у собі, що допомагає очищати і відновлювати навколошне середовище.

...На жаль, маємо констатувати, що вже у перший день поливу активісти зафіксували: із трьох дерев хтось із населення, яке не переймається ані природою, ані своїм містом, украв спеціально прилаштовані дренажні труби... «Але роби добро, навіть якщо люди будуть пручатися», — оптимістично заявляють ініціатори акції. І якщо хочемо, аби цей світ справді колись змінився на краще, мусимо з ними погодитися.

Оксана ВІТЕР

Стати на заваді знищенню українців

КОЖНА ЛЮДИНА МАЄ ПРАВО НА ВЛАСНУ ДУМКУ. І Я ТЕЖ ХОЧУ СКОРИСТАТИСЯ ЦИМ ПРАВОМ. ТАКОЖ БУДУ ЩИРО ВДЯЧНИЙ ТИМ, ХТО МЕНЕ ПІДТРИМАЄ. І ТИМ, ХТО АРГУМЕНТОВАНО ДОВДЕ МОЮ НЕПРАВОТУ ТА ЗУМІЕ У ЦЬОМУ ПЕРЕКОНАТИ МЕНЕ І МОІХ ОДНОДУМЦІВ.

правильний діагноз та призначити лікування. Крім того, якщо із пацієнтом і трапиться щось «непередбачуване», то лікар прикриється протокольним лікуванням. А медична етика не дозволить колегам його викрити.

◆ Чим страшний «протокол»? А лікарю не потрібно напружувати мозок, щоб підібрати лікування. Він поставив діагноз, на його думку, правильний, відкрив протокол і виписав лікі. Якщо пацієнту не покращало — відкривається наступна сторінка протоколу. І так до кінця. Кінця протоколу. Або кінця пацієнта.

◆ Одна моя знайома, лікар із досвідом та іменем у медичних колах, перенесла два інсульти після початку медреформи. Вона ридала над своїми зошитами із тридцятирічними дослідженнями, на яких захистили дисертацію немало медиків, і голосила: «Господи!!! Кому це все тепер потрібно??!!» Їй врятували життя. Але не здоров'я. І до роботи вона вже не повернулася. Її життя проходить вдома. У ліжку. Слава пані Супрун! А от інша знайома радо пlessкала в долоні і бігала по кабінетах: «Нарешті ці хворі не будуть виносити нам мозок! Є протокол — і пішли всі...» Ну, туди...

◆ Я, звичайно, не кажу, що ВСI сімейні лікарі погані або непрофесійні. Мої роздуми мають суто узагальнюючий характер. Ну, наприклад, як лікарі можуть сказати, що ВСI політики та представники влади — шахраї. Лікарі ж також мають право на узагальнення.

◆ Я, звичайно, не кажу, що проблеми сімейних лікарів в нашому місті так звану другу (а для мене особисто вона — ПЕРША!) ланку медичної допомоги. Зберегти туберкульозний диспансер. Зберегти фізіотерапевтичні кабінети. Зберегти життя та здоров'я людей.

◆ Сьогодні з екранів телевізора говорять, що за допомогою медреформи відбувається геноцид українського народу. А я хочу зауважити, що все набагато страшніше. Не просто геноцид. А тотальна утилізація. І мое... Ні! Наше завдання — стати на заваді планомірного знищенню українців.

**З повагою —
Олег ДЕНІСЕНКО**

Уряд встановив доплату до пенсії родинам загиблих в АТО/ООС

З 1 серпня 2020 року члени сімей загиблих військовослужбовців будуть отримувати державну допомогу до пенсійної виплати.

Допомога виплачується тим членам родини, які втратили годувальника і розмір пенсії яких не досягає 7800 гривень. В разі, якщо пенсія призначається на двох і більше членів сім'ї, адресна допомога до пенсії встановлюється в сумі, що не досягає до 6100 гривень на кожного із зазначених членів сім'ї.

Постановою передбачається призначити доплату 9 тисячам членів сімей військовослужбовців, які загинули (померли) внаслідок поранення, каліцтва, контузії чи інших ушкоджень здоров'я, одержаних під час безпосередньої участі в АТО/ООС.

Відповідно до постанови Кабінету Міністрів, Пенсійний Фонд України вже з 1 серпня 2020 року має забезпечити перерахунок пенсії за матеріалами пенсійних спraw.

«Настав час йти і робити»:

Відкритий форум прихильників партії «За Майбутнє» на Київщині закликав єднатися заради ефективних змін

НА КІЇВЩИНІ ВІДБУВСЯ ВІДКРИТИЙ ФОРУМ ПРИХИЛЬНИКІВ ПАРТІЇ «ЗА МАЙБУТНЄ», ЯКИЙ ОБ'ЄДНАВ ЛЮДЕЙ СПРАВИ ЗАРАДИ ДОСЯГНЕННЯ СПІЛЬНОЇ МЕТИ – ПОБУДОВИ ЕФЕКТИВНОЇ ДЕРЖАВИ З СИЛЬНИМИ РЕГІОНАМИ ТА ЗАМОЖНИМИ ГРОМАДЯНАМИ.

У заході взяли участь голова Київського обласного осередку партії «За Майбутнє» Ярослав Москаленко, лідер партії «За Майбутнє» Ігор Палиця, голова депутатської групи «За Майбутнє» у Київській облраді Ярослав Добрянський, керівниця жіночого крила партії Ірина Суслова, міські голови та депутати Київщини, аграрії, підприємці й громадські діячі.

Відкриваючи форум, очільник Київського обласного осередку Ярослав Москаленко висловив переконання, що саме партія «За Майбутнє» є тією силою, яка виведе регіон і країну з кризи.

У своєму виступі на форумі лідер партії Ігор

Палиця зазначив: «Місцеві вибори – це точка відліку для докорінних якісних змін. Зараз ми намагатимемося перемогти на місцях, а потім – я переконаний – будуть досрочові вибори до Верховної Ради, тому що цей безлад в країні треба припинити».

«Наше основне завдання – запустити економіку України, щоб запрацювали наші підприємства, щоб у країні з'явився платоспроможний попит на

«Я знаю, що нам вдастся змінити ситуацію в країні. Адже тут зібралися професійні та досвідчені люди. Люди, яких поважають. Які не на словах, а діями завоювали повагу до себе. До кожного з нас приходили різні партії і запрошували до своїх лав. Але ми тут. Тут, адже ми самі творимо цю партію. І це головне. Настав час йти і робити», – наголосив Ярослав Москаленко.

Він також підкреслив, що команда для цього готова і сформована: «Політична сила готова йти на вибори в усіх громадах Київської області. В нас сьогодні є вже всі кандидати: 84 до обласної ради та 2192 до всіх місцевих рад. Люди вже визначилися і працюють. Найближчим часом ми почнемо представляти наших кандидатів на місцях. Я особисто поїду в тур по Київській області».

українські товари. Ми будемо робити все, що для цього потрібно, незважаючи на позицію МВФ або інших закордонних структур. Ми будемо домагатися зниження податків, введення податку на виведений капітал, зменшення ПДВ, податків на зар-

плату, щоб підприємці мали змогу платити людям офіційні заробітні плати», – так описав економічну програму політици Ігор Палиця.

«Україна має відмовитися від кабальної співпраці з МВФ. Упродовж п'яти років влада вела неефективну кредитно-фінансову політику», – заявив лідер партії «За Майбутнє» на Київщині Ярослав Москаленко.

«Сьогодні людей турбує комуналка, безробіття, алкоголізм та наркоманія. Шість років тому Київщину, як і Україну, турбувало питання війни. Люди переживали за якість медицини, освіти. Хотіли кращих доріг та нових дитячих майданчиків. За останні п'ять років змінилися погляди на життя. Люди найбільше бояться побачити платіжку за комуналку», – зазначив Москаленко.

Він додав, що саме велика кількість кредитів, які набрала влада, не дає країні розвиватися.

«Це ганебна кредитно-фінансова політика. Останні п'ять років усі уряди брали кредити. Брали і раділи. Але мільярдні позики не йшли в економіку, їх проїдали. Сплачували відсотки за попередні кредити, обслуговували державний борг. Україна так не виживе. Нам треба відмовитися від такої політики. Нам треба розвивати своє. Підтримувати вітчизняний бізнес та боротися з безробіттям. Ось це наша ціль», – констатував Москаленко.

Учасники зібрання закликали співвітчизників не гаяти часу, не чекати чогось від нинішніх політиків, а долучатися до роботи й разом із партією «За Майбутнє» будувати нову країну. Адже сьогодні «За Майбутнє» – це саме та політична сила, яку чекали українці. В ній об'єдналися ті, кого поважають на місцях, хто йде у політику заради втілення у життя амбітного плану перетворення регіонів і всієї країни.

**Прес-служба
Київського обласного штабу
ПП «За Майбутнє»**

Про необхідність реального розширення повноважень місцевого самоврядування та проведення фінансової та бюджетної децентралізації під час форуму заявив міський голова Білої Церкви Геннадій Дикий.

«Упродовж п'яти років, поки я керую містом, політики з Києва заважали розбудовувати Білу Церкву. Забирали гроші з місцевого бюджету, спершу скасували пайовий внесок, потім переклали на місцевий бюджет додаткові витрати, а тепер забирають доходи від акцизів. Незважаючи на це, нам вдалося запустити надзвичайно складні проекти, які потрібні для нашої громади. І ті зміни, які нам разом вдалося втілити в Білій Церкві, стали потужним стимулом для об'єднання великої Білоцерківської громади, яка є найбільшою в Київській області», – розповів Дикий.

Він наголосив, що для продовження реальних змін у місті та об'єднаній територіальній громаді потрібно завершити децентралізацію:

«Пріоритетом є саме розвиток регіонів та вирішення їхніх проблем. Знову ж таки розвиток не за «баченням з Києва», а за підтримки ініціатив з громад. Ми з людьми краще знаємо, що в першу чергу необхідно саме нашій громаді. Сьогодні на місцевому рівні немає можливості стимулювати приток інвестицій за рахунок поліпшення оподаткування. Нам треба провести справжню децентралізацію, змінювати нашу країну і починати з наших сіл та міст».

► 15 серпня – День археолога

Борис Мозолевський і скіфська пектораль

Борис Мозолевський – видатний український археолог, поет, публіцист і науковець родом із Миколаївщини, який уже зрілим дослідником Скіфії отримає «знахідку століття» – славнозвісну скіфську пектораль.

Ще з дитинства юний Борис відрізнявся великою силою волі і вмінням само-організуватися. Інакше, як би йому пережити всі ті химерні шляхи-поневіряння власної долі? Мріяв бути військовим льотчиком, а замість того – чорна діра кочегарки. Кочегарив майже 10 років. Водночас невпинно шукав себе, осмислював стальніські репресії, які прокотилися Україною, і щоразу набував рішучості дістатися правди. Розумів, що для цього слід віддатися історії, тож закінчив заочне відділення історико-філософського факультету Київського університету, брав участь в археологічних експедиціях скіфологів Олексія Тереножкіна та Варвари Іллінської, влаштувався на роботу в часопис «Наукова думка».

Була у Бориса ще одна пристрасть – поезія. Саме за «антирадянські» вірші 1968 року, за чіткою вказівкою КДБ, Мозолевського звільняють з роботи. Поезії Бориса Мозолевського і справді дихають во-лелюбним духом давніх предків. Якщо польоти душі

влада й вибачала, то польоти думки за межі радянських мурів – ні. Борис один за одним розвінчує міфи про «суперустрій» – називає теорію комунізму утопією.

Після звільнення з редакції «Наукової думки» він розумів, що перебуває на межі між кочегаркою, до якої знов змущений був повернутися, і «брежнєвськими таборами». Відчув, що його повноцінне життя може врятувати лише архівличне відкриття. З усією своєю затяжістю він крок за кроком просувається до мети.

Своє «зухвале», як жартував сам Мозолевський, відкриття він робить у 1971 році на Товстій Могилі. Скіфський курган, завишик 9 м, розміщений на території міста Орджонікідзе (нинішній Покров на Дніпропетровщині), став кінцевою точкою пошукув сенсу життя, тією вистражданою мрією, яка таки підняла його з кочегарки до археолога світового рівня. Незбагнена одержимість, тонке поетичне натхнення навіть у справі археологічній, воля до життя усе ж подарували

Підготував
Микола ОТИЧЕНКО

У НАРОДІ ЦЕ СВЯТО ЩЕ НАЗИВАЮТЬ МАКОВЕЯ, СПАС НА ВОДІ, А ТАКОЖ МЕДОВИЙ СПАС.

З цього дня у вірян розпочинається двотижневий Успенський піст, який передує одному з великих релігійних свят – Успінню Пресвятої Богородиці.

♦ Зародилося свято у Візантії, де переносили з імператорського палацу до храму Софії частини хреста Господнього, що збереглася. Протягом двох тижнів святыню носили Константинополем для «відвертання хвороб» та очищення міста від злих духів. За допомогою хреста освячували воду, щоб вона стала чистішою та щоб ішли дощі в спеку.

♦ Також цього дня відзначається день семи Святих Мучеників Маккавеїв, або, як кажуть у народі, Маковея. Церква вшановує пам'ять семи мучеників: Авіма, Антоніна, Гурія, Єлеазара, Євсевона, Аліма і Маркела, їх матері Соломії та вчителя їх Єлеазара, які в 166 р до н. е. очолили повстання за віру в єдиного Бога і були за це жорстоко покарані.

♦ У Київській державі цей звичай петровився на хресні ходи до річок, водоймищ, озер. Вода освячувалася і після цього в ній купалися, а також купали худобу, щоб вона не хворіла. За переказами, в цей день 988 р. хрестився князь Володимир. У це свято під час богослужіння відбувається винесення хреста на середину храму та поклоніння йому, а після літургії – хресний хід до води.

♦ Цього дня у церквах також святять воду, квіти й мак. На Маковія кожний мав букет квітів, у якому обов'язково присутні достиглі голівки маку. Такий букет називається «маковійчик», або «маковейка», і в ньому можуть бути і чорнобривці,

і жоржини, і айстри, і гвоздики, і барвінок, а також різні трави: васильки, м'ята, чебрець, любисток, петрові батоги, полин, деревій, будяк-пристрінник.

♦ Кожна квітка в букеті мала своє призначення. Так, м'ята повинна була оберігати родину від усілякої напасті й

Перший Спас

14 серпня

додавати здоров'я, ласкавці – щоб у родині була ласка, злагода та щирість, сонячних уособлювався з небесним світлом, щоб воно було завжди ласкавим і милосердним до людей, тварин та рослин.

♦ Після освячення букет квітів та голівки маку кладуть за образи і зберігають до весни. Весною мак розсівали по городу, а засушені квіти на Благовіщення вплітали дівчатам у волосся – «щоб не випадло».

♦ На Маковея готують пісний борщ з грибами. Віруючі намагаються зранку нічого не їсти, аж поки не вип'ють свячену воду. Обрядовою їжею цього дня є «шулики» – коржі з маком.

За матеріалами інтернет-видань

Скалічені війною долі

лист-трикутничок: «Я на передовій. Б'ю ворога. Обов'язково повернуся з перемогою!». Вона носила цього вітертого папірця біля серця, а ночами ставала на коліна перед образами та, втираючи слози, молила Всешильного про спасіння воїна Петра.

Вона жила тільки думками про коханого. Якось, а це було на Спаса, біля церкви Настя зустріла знайомого сільського парубка Грицька. Здивована та схвильована дівчина закидала його запитаннями: «Відкіль це ти взяєшся? Адже ти разом із Петром ішов на війну. Що сталося? Може, щось чув про Петра?» Грицько зняківчило почав розповідати: «Воювали ми разом, та... – трохи помовчавши, рішуче продовжив: – На жаль, Насте, в одному з боїв Петра було вбито. Я сам бачив. А мене німці взяли у полон, з якого вдалося втекти. Тому я тут». Від страшної звістки потьмяніло в дівочих очах денне світло, градом покотилися слози. «Неправда! – скрикнула у відчай. – Він живий!» «Така його доля, Насте, – продовжував Грицько. – Треба змириться. Ти молода, вродлива, ще знайдеш іншого судженого!»

З того часу ходила красуня Настя мовчазною й блідою, байдуже приймаючи настірливу Грицькову опіку та його нав'язливі дорікання: «Забудь, нарешті, того Петра! Чим я тобі не пара?».

...Приязно зустріли вже досвідчені в боях вояки прибули в частину новачка – солдата Петра. Поважали його за хоробрість і солдатську дружбу. Жартома називали Петром із «Наталки-Полтавки». За короткий час на його грудях з'явилися бойові нагороди. Друзі відмічали: «Петра і кули не беруть». Ідуши в атаку, юнак щоразу вигукував: «За Батьківщину! За Насти!». У короткі хвилини залиша, після боя, він писав листи своїй нареченній і відразу їх нищив, адже знов, що не дійдуть ті послання в окуповані ворогом Блощинці. А в запеклих боях під Сталінградом Петра тяжко поранили. Повернення до життя виявилося довгим та болісним.

Поступово, завдячуячи турботливості та пильності шпитальної сестрички, Петро став одужувати. Втративши ногу, навчився ходити на милицях і, незважаючи на закоханість своєї рятувальниці в білому халатику, все марив зустріччю з коханою Настєю.

Змучений, скалічений, та все ж дуже щасливий від того, що бої відгриміли назавжди і пощастило дожити до великої святої Перемоги, повертається Петро до рідного села. Вечірніми недільними сутінками, відблискуючи бойовими нагородами, з'явився фронтовик на тихій сільській околиці. Петро дуже поспішав, навіть намагався бігти. «Були б крила, – думалось йому, – летів би, щоб якнайскоріше обійтися свою нареченню». Першим зустрів своєго сусіда дядька Степана. Охоплений якимось тривожним передчуттям, Петро запитав: «Як там моя Насти?». Дядько Степан згнічено мовчав. «Чому не відповідаєте?» –

наполягав Петро. «Не діждалась вона тебе, Петре. Виїшла заміж і вже має сина», – тихо відповів засмучений сусід. У душі Петра все перевернулося, а в голові запаморочилося так, що ледве втримався на милицях. Вперше за всі тяжкі воєнні роки заплакав бувалий солдат: невже це правда? Вона ж присягалася бути вірною! Що робити? Куди йти? Адже вдома ніхто не чекає сироту...

Не допомогли умовляння Степана: «Петре, скаменінь! Та за тебе будь-яка дівка піде заміж!». Тяжко зітхнувши, солдат розвернувся й безтаконо пішов геть, не знаючи куди. Довго було чути скрипіння його милиць.

Отак, безхатченком, обшарпаним та нещасним, Петро мандрував світом. Доля не шкодувала його. За шмат хліба та притулок працював на різних роботах. Щоночі вві сні бачив Настю такою, як пам'ятав, – усміхеною, щасливою. Петрові сили та здоров'я занепадали. Він відчув, що лише у Бога має шукати порятунку. Вже у зрімо віці Петро прийняв чернечий постриг, знайшов спасіння в Божих молитвах.

...Далеко за межами монастиря ходили чутки про безногого ченця, від якого їшла Божа благодать зцілення тяжкохворих людей. З усіх країв стикалися до монастиря прочани в надії на його допомогу.

А в Насти доля не склалася. Настірливий Грицько Адомігся свого, та їхній шлюб виявився невдалим. Чоловік почав пити, знущався з дружини, постійно докоряючи її коханням до Петра, а невдовзі за трагічних обставин загинув. Овдовіла Настя жила лише надією на кращу долю свого сина. Згорьована, виснажена лихим життям, вона тяжко захворіла. Марнimi були звертання до лікарів. Не допомагали її захарські втручання. Хвороба прогресувала. Люди радили звернутися у монастир до безногого ченця, казали, що це остання надія на порятунок.

Довго й важко добиралася Настя до віддаленої обителі. На довгоочікуваній зустрічі побачила старого, з довгою сивою бородою, одягнутого в чорну рясу монаха. Його кволе висохле тіло підтримували милиці. Настя доземно вклонилася, і пломінь свічки відбився від її наїльного золотого хрестика, колись подарованого Петром. «Що привело тебе, небого?» – тихо промовив чернечий цілитель. Настя здригнулася, впізнаючи знайомий рідний голос. Глянула в його очі і завмерла. Ледве зібравшися із силами, третячим голосом відповіла: «Мабуть, за гріхи мої, отче, я тяжко хворію...». Її голос, наче блискавка, пройшов крізь зболене серце ченця. Лише встиг скрикнути: «Насти!» і зронив милиці. Упав додолу, і світла душа його здійнялася в Небо.

Довго били у дзвони монастиря за упокій душі непростиленого раба Божого Петра. Так скінчився життєвий шлях останнього козака з роду Соколів, фронтовика, ченця, сироти Петра.

Іван ЧАЙКА, ветеран Другої світової війни

Мальовнича українська природа не обділила село Блощинці на Білоцерківщині своїми пишнотами. Тиха романтична краса довкілля, чепурнені білі хатки, що купаються в розмайті барв квітучих садів та підпирають зі своїх стріх бездзонну небесну блакить лелечими дзьобами, кожному подорожуючому нагадують справжній рай. Тому ж, хто поверне ліворуч від каплиці Архістратига Михаїла, обов'язково впаде в очі глиняння хатинка, що, похилившись, ніби ховається в землю на околиці сільського кутка Маківщини. Це старе обійття колишнього славного роду козака Сокола бачило і могло б розповісти немало історичних бувальщин: про панщину і революцію, колективізацію й війну. Однак Великий голод 33-го року майже загасив полу́м'я свічки життя великої родини, залишивши сиротою єдиного нащадка – Петра.

Нелегко жилося сироті. Та, спасіб добрим людям, допомогли. Вже й парубок він. Добрий, роботяж, чуйний і вродливий, як мальований: дужий, кремезний, чорний вус доповнював вроду. Не дарма сільські дівки були небайдужі до нього. Та він кохав лише одну красуню, теж сироту, Настю. Їхніму щирому коханню по-доброму заздрили люди. Вже й заручини відбулись, а після жнів чекали на весілля.

Та загули тривожні сурми. Війна. Всі, хто міг тримати зброю в руках, пішли на захист рідної землі. Проводжала її Настя свого Петра. Плачучи, вона промовляла: «Чекатиму тебе, коханий мій!». Петро, пригорнувши Настю до грудей, зняв із ший золотого хрестика, що як реліквія передавався в його родині з покоління в покоління, і повісив на шию дівчині, втішаючи словами: «Це наш родовий оберіг. Бережи його, а він збереже тебе. Чекай мене! Тоді я обов'язково повернусь!»

Настя отримала від Петра лише один фронтовий

Адреса редакції: Київська область, м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-33-02.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ "Білоцерківдрук",
м. Біла Церква, бульв. Олександровський, 22.
Газета виходить щотижніці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 6130034600002600025662401
в ПАТ "Альфа-